

Universitätsbibliothek Paderborn

Talio, Sev Metiens Et Remetiens Mensvra

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1650

§. 5. An Christus sustulerit legem Talionis, quando percutienti iuſſit
maxillam alteram præberi?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52346](#)

vufferit seruo vel ancilla sua, similiter dimittet eos liberos. Quare non iubetur, ut oculum pro oculo, aut dentem pro dente restituat. Neque sanè par est, ut, si Princeps rustico colaphum incutiat, ab eodem colaphum expectet. Maior enim est iniuria, si Princeps à rustico, aut dominus à seruo, quam si rusticus à Principe, aut seruus à domino percutiatur. Atq; ut videoas legem duodecim tabularum cum diuina congruere, eamdemque utriusque esse expositionem, Probabile est, inquit Abulensis, quod nonnulli D. D. asserunt, scilicet pœnam talionis debuisse irrogari à judice, si Iesus illam peteret; quod si non peteret eam, sed maleret pecuniam, tunc index non tenebatur, immo non poterat infligere pœnam talionis.

Abulensis
in c. 24.
Leuit.

§. V.

An Christus sustulerit legem Talionis, quando percutienti insit maxillam alterans præberi?

Hanc legem non improbavit, & (quia moralis est) nec abrogavit Christus, quando dixit: *Audistis, quia dictum est: Oculum Matth. 5. pro oculo, & dentem pro dente. Ego autem dico 38. vobis, non resistere malo: sed si quis te percusserit in dexteram maxillam tuam, præbe illi & alteram, &c.* Clarum est enim, Seruatorem

22 Cap. II. Quid, & num iusta lex,

eo loco non instruere judicem, sed docere iniurias patientem, & ad perfectionem patientiae ducere; ne vindictam petat, sed vlationem Deo relinquat. Iudex non sine causa gladium portat, sed ut eum stringat iuste in illos, qui strinxerunt in alios iniuste. Omnes enim, qui acceperint gladium, gladio peribunt. Et ad magistratum pertinet, mortem morte compensare. Is autem qui iniurijs est violatus, et si ius suu possit repetere, rectius tamen sanctiusque se gerit, si non petit calionem. Nempe Dominus potius misericorditer perferendam indicat infirmitatem alterius, ait S. Augustinus, quam alterius supplicio suam mitigandam. Neq; enim hic ea vindicta prohibetur, quae ad correctionem valet. Ipsa enim quoque pertinet ad misericordiam. Nec impedit illud propositum, quo quisque paratus est, ab eo, quem correctum esse vult, plura perferre; requiritur enim, ut & ille vindicet, rerum ordine potestas data est, sed cum ea voluntate vindicet, qua pater in filium parvulum, quem odisse non potest. Hæc Augustinus, qui eadem alibi copiosius repetit. Et contra mendacium disputans ait: Ea, quæ in novo testamento à Sanctis facta sunt, valent ad intelligendas Scripturas. Velut cùm legimus in Evangelio: Accepisti alapano

Rom. 13.

4.

Matth.
26, 52.

S. Augu-
stin lib. 1.
cap 31 de
serm
Christi in
monte,

Idem ep.
ad Mar
cell. S.
Aug lib.
contra
mendac,
c. 15,

alapam in dexteram maxillam, prebe & alteram. Exemplum sanè patientie nullum, quam ipsius Domini excellentius inuenimus, & ipse tamen, cùm alapa percussus esset, non ait: Ecce Ioan. 18.
alteram maxillam: sed: Si male locutus sum, 22.
exprobra de malo; si autem bene, quid me cedis?
Ubi ostendit, preparationem tantum alterius maxille in corde faciendam. Itaque passus est Christus iniuriam, & alapam excepit animo non turbato, docere tamen voluit percutientem, quām iniquè egisset. Et quamquam tunc maxillam alteram non præbuerit, ut ostenderet, quod ius esset innocenter percusso; tamen paulò post, non vnam, sed utramque maxillam præbuit sèpius diuerberandam, quando ei coronam de spinis imposuerunt; & veniebant ad eum, & dicebant: Ioan. 19. 3.
Ave Rex Iudaorum: & dabant ei alapas: non vnam alapam, sed alapas, & plus quām alapas. Quamobrem ad illud Christi dictū:
Si male locutus sum, testimoniū perhibe de ma-
lo; si autem bene, cur me cedis? ait idem S. An-
tistes: Hic dicet aliquis, cur non fecit Chri-
stus, quod ipse pracepit, maxillam ut præberet an,
alteram? Quid? Non solum maxillam alte-
ram iterum percussuro, sed totum corpus figen-
dum preparauit in ligno, & demonstrauit, sua

S. Augu-
stin tract.

113. in Io-

24 Cap. II. Quid, & num in ista lex,
illa præcepta non ostentatione corporis, sed cordis
præparatione facienda.

§. VI.

An reclè S. Paulus percuti iussus, vici sim per-
cussionem sit imprecatus?

Quod etiam fecit Paulus, qui interim
Act. 23. 2. quando Princeps sacerdotum Ananias præcepit
astantibus sibi percutere os eius, iustitia zelo ab-
reptus dixit ad eum: Percutiet te Deus paries
dealbate. Non utique tunc præbuit alteram
maxillam; sed iniuste iubentem monuit
officij sui, & criminis arguit. Ita enim lo-

S. Augu-
stin. lib. I
serm Do-
mini in
monte
c. 19.

quitur S. Augustinus: Paulus Pontificis jussu
palma percussus, contumeliosè visus est dicere:
Percutiet te Deus, paries dealbate; quod mi-
nus intelligentibus con uitium sonat, intelli gen-
tibus vero sane prophetia est. Paries quippe de-
albatus hypocrisy est, id est, simulatio, sacerdo-
talem præferens dignitatem, & sub hoc nomine,
tamquam candido tegmine, interiorem, quasi

luteam turpidinem occultans. Ita ut nomi-
ne forinsecus niteret, intrinsecus luteis concupis-
centijs solderet. Quo pacto alibi loquitur
idem Pater. Prohibuit quidem Christus,

Luc. 6. 28. ne quis malefacentibus malefaciat, maledicat
maledicentibus, & imprecetur; & ipse met-

Rom. 12. Apostolus idem præcipiens ait: Benedicte
14. perse-